

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 26 września 2023 r.

DIH-3.707.74.2023.AWS

DECYZJA DIH-3.92.2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.) w związku z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 6 lipca 2023 r. (sygnatura: DJG.KHU.8361.14.2023) na mocy której Pani Marioli Ceglińskiej-Pająk prowadzącej działalność pod firmą: Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „Ceglińscy” Mariola Ceglińska-Pająk z siedzibą w Jeleniej Górze (zwanemu dalej: „stroną”, „stroną postępowania” bądź „przedsiębiorcą”) wymierzono karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu niewykonania obowiązku określonego w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776), tj. nieuwidocznienia informacji o ilości (objętości) w odniesieniu do 12 rodzajów potraw i napojów - **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach od 23 lutego do 1 marca 2023 r. inspektorzy reprezentujący Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu (zwanego dalej: „Dolnośląskim WIH” lub „organem pierwszej instancji”), na podstawie upoważnienia z dnia 23 lutego 2023 r. (nr U/25/DJG/2023), przeprowadzili czynności kontrolne we wrotkarni w Jeleniej Górze, należącej do ww. przedsiębiorcy.

Upřednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 20

stycznia 2023 r. (Z/10/DJG/2023), ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego sprawdzenie przestrzegania przez przedsiębiorcę obowiązków w zakresie informowania o cenach oraz kontrolę rzetelności uwidaczniania cen dla konsumentów.

Jak wynika z akt sprawy, strona nie odebrała ww. przesyłki pomimo dwukrotnego awizowania przez operatora pocztowego - w dniu 23 stycznia 2023 r. oraz 31 stycznia 2023 r. Stosownie do art. 44 § 4 Kpa doręczenie zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli miało charakter doręczenia zastępczego, gdyż zostało zwrócone do organu pierwszej instancji jako nie podjęte w terminie. Mając na względzie fakt, że przedmiotowe zawiadomienie zostało skierowane na adres do doręczeń wskazany w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG), po upływie 14-dniowego terminu wskazanego w art. 44 § 1 Kpa (tj. 6 lutego 2023 r.) doręczenie zostało uznane za skuteczne.

Czynności kontrolne przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy.

Inspektorzy prowadząc czynności kontrolne ustalili, że w kontrolowanej placówce (wrotkarni) oferowano odpłatnie usługi wypożyczania wrotek oraz innego pomocniczego sprzętu wrotkarskiego, a dodatkowo w lokalu, w części wydzielonej do konsumpcji oferowano do sprzedaży również określone potrawy i napoje.

W toku kontroli sprawdzano m.in. prawidłowość uwidaczniania cen oferowanych usług w cennikach oraz prawidłowość naliczania i pobierania opłat za wykonywane usługi, a więc realizację postanowień określonych w przepisach ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168) (zwanej dalej: „*ustawą o informowaniu o cenach*”) oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776) (zwanego dalej: „*rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen*” bądź „*rozporządzeniem Ministra Rozwoju*”).

W pierwszym dniu kontroli, tj. 23 lutego 2023 r., stwierdzono, że w kontrolowanej placówce, w miejscu widocznym i ogólnodostępnym dla konsumentów były uwidocznione cenniki: cennik usług rekreacyjnych oraz cennik potraw i napojów zawierających łącznie 25 pozycji.

Niezgodności z przepisami stwierdzono w przypadku 12 następujących potraw i napojów widniejących w cenniku:

1) KAWA LAVAZZA Z EKSPRESU KOLBOWEGO:

- Espresso,
- Podwójne Espresso,
- Czarna,
- z mlekiem,
- Cappuccino,
- Latte,
- gorąca czekolada,
- herbata zimowa,
- herbata czarna lub owocowa;

2) GOFRY:

- z cukrem pudrem,
- z bitą śmietaną,
- z bitą śmietaną i owocami

- które zostały zakwestionowane ze względu na **brak określenia ilości nominalnej** (tzw. gramatur tychże potraw i napojów) do której odnosi się cena.

Powyższe stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z naruszeniem § 9 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

W toku kontroli, w oparciu o art. 16 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) (zwanej dalej: ustawą o Inspekcji Handlowej), od przedsiębiorcy zażądano usunięcia uchybienia polegającego na niepodaniu ilości nominalnej (tzw. gramatur) w odniesieniu do ww. potraw i napojów. Strona uzupełniła brakujące informacje, zaś wydruk poprawionego cennika załączono do akt sprawy.

Szczegółowe ustalenia poczynione przez inspektorów reprezentujących Dolnośląskiego WIIH, udokumentowano w aktach sprawy, w tym w szczególności w Protokole kontroli (nr akt kontroli: DJG.KBP.8361.14.2023) oraz Zał. nr 1-2 do tegoż Protokołu, jak również dokumentacji fotograficznej. Do niniejszego Protokołu kontrolowany przedsiębiorca nie wniósł uwag, w przewidzianym na mocy art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej terminie, o czym został poinformowany w protokole kontroli oraz w *Pouczeniu o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy*, przekazanym mu wraz z upoważnieniem do przeprowadzenia kontroli.

W dniu 20 czerwca 2023 r. Dolnośląski WIIH, na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), zawiadomił przedsiębiorcę, o wszczęciu postępowania administracyjnego z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu niedopełnienia obowiązku wskazanego w art. 4 tejże ustawy w związku z naruszeniem § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju. W piśmie tym równocześnie, poinformowano stronę, że zgodnie z art. 9 i 10 § 1 Kpa przysługuje jej prawo do zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów - w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma, a także składania wniosków dowodowych do czasu zakończenia postępowania. Jednocześnie w tym samym piśmie organ zobligował stronę do przekazania informacji o wielkości obrotów i przychodu, osiągniętych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w 2022 r. Na realizację powyższego wniosku organ pierwszej instancji wyznaczył stronie 7-dniowy termin. Niniejsze zawiadomienie strona odebrała w dniu 23 czerwca 2023 r.

W odpowiedzi na powyższe zawiadomienie strona przedłożyła informację o wysokości osiągniętego dochodu, o które wnioskował organ, tj. załączyła zeznanie podatkowe PIT-36 oraz PIT-B za 2022 r. Do zeznania dołączyła pismo (przewodnie) opatrzone datą: „27.06.2006”, w którym wyjaśniła okoliczności powstałych w trakcie kontroli organu

uchybień. Strona wskazała, iż w dniu kontroli, tj. 23 lutego 2023 r., przed otwarciem wrotkarni przepisywała tablicę menu z cennikiem napojów ciepłych dla bufetu i nie zdążyła dopisać gramatur dla kaw, herbat ani gofrów. Nie spodziewała się kontroli, ponieważ nie dotarło do niej zawiadomienie w tejże sprawie. Wskazała też na problem związany z doręczaniem jej korespondencji (zbieżność adresów). Poinformowała, że musiała zmienić menu, ponieważ wymieniała zastawę i musiała ustalić nowe gramatury. Ponadto odwołująca wyjaśniła, że obecna wrotkarnia to jej nowa lokalizacja, w której musiała przeprowadzić remont i przystosować do rodzaju prowadzonej działalności. W dalszej kolejności strona wystąpiła z prośbą o nienakładanie na nią kary, ponieważ jest na skraju bankructwa i z trudem płaci wysoki czynsz, reguluje bieżące opłaty. Stwierdziła, że jej przewinienie nie było zamierzone i zostało natychmiast uzupełnione.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Dolnośląski WIIH, decyzją z dnia 6 lipca 2023 r. (sygnatura: DJG.KHU.8361.14.2023), nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z uwagi na uchybienie obowiązkowi określone w art. 4 ust. 1 ww. ustawy w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju, tj. brak uwidocznionych informacji o ilościach nominalnych przy 12 potrawach i napojach. Jak wynika z akt sprawy ww. decyzję strona odebrała w dniu 11 lipca 2023 r.

W dniu 25 lipca 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał, za pośrednictwem Dolnośląskiego WIIH, odwołanie przedsiębiorcy od ww. decyzji. Do odwołania strona dołączyła kserokopię decyzji WIIH, wcześniejszej korespondencji do WIIH oraz odrębne pismo, w którym wyraziła czynny żal w związku z zaistniałą sytuacją.

W piśmie, właściwym odwołaniu (nadanym w placówce operatora pocztowego Poczty Polskiej w dniu 12 lipca 2023 r.) strona poinformowała, że głównym motywem jej prośby jest bardzo trudna sytuacja zarówno finansowa jak i osobista. Następnie strona podniosła nowy, bardzo istotny jej zdaniem argument wskazując, że kontrola odbyła się o godz. 9:30, a więc przed otwarciem wrotkarni. Zaakcentowała przy tym, że wrotkarnia ogólnie dostępna była od godz. 13:00 lub od 15:30. Natomiast rano, o godz. 9:00, w dniu w którym odbywała się kontrola, przyjmowała grupkę dzieci umówioną dosłownie chwilę wcześniej. Stwierdziła, że nie była przygotowana do otwarcia i nie spodziewała się również kontroli, gdyż nie otrzymała powiadomienia, które jak ją poinformowano zostało wysłane na jej adres domowy. Ponownie wskazała na poważny problem z właściwym doręczaniem korespondencji w związku ze zbieżnością adresów. Zaznaczyła, że gdyby otrzymała zawiadomienie na adres siedziby firmy, tj. ul. [XXXX], który widnienie w CEIDG, z całą pewnością nie zaistniałby problem z wysyłką korespondencji. Ponadto, strona odwołująca zwróciła się do organu z prośbą o wzięcie pod uwagę całego splotu wydarzeń, który miał miejsce w dniu kontroli, w tym powstałego zamieszania. Wskazała przy tym na różne okoliczności współtłuszczające, a mianowicie, że: wrotkarnia tak naprawdę nie była jeszcze otwarta, a Panie z kontroli po prostu weszły do lokalu i zamówiły kawę z ekspresu; strona nie wiedziała kim są te Panie,

więc nie mogła ich uprzedzić, że lokal jest nieczynny; tablica z bufetem była w trakcie uzupełniania, ponieważ zmieniła się zastawa z przyczyn niezależnych od strony.

Pismem z dnia 28 lipca 2023 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona pismo odebrała 4 sierpnia 2023 r. i nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia.

W dniu 28 lipca 2023 r. przedsiębiorca drogą elektroniczną przestał na adres Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej, Delegatury w Jeleniej Górze wiadomość e-mail, w której wystąpił z prośbą o każdorazowe wysyłanie korespondencji na adres siedziby firmy, tj. [XXXX] , z uwagi na, jak to określił „poważne problemy w dostarczaniu przesyłek”.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach przedsiębiorca ma obowiązek w miejscu sprzedaży detalicznej uwidocznić cenę oraz cenę jednostkową towaru lub usługi w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Natomiast, § 9 rozporządzenie Ministra Rozwoju stanowi o tym, że:

- 1) przedsiębiorca prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa uwidacznia ceny oferowanych potraw, wyrobów, noclegów, wyżywienia i innych oferowanych usług w cenniku.
- 2) cennik, o którym mowa w ust. 1, zawiera także aktualne informacje umożliwiające konsumentom identyfikację ceny z potrawą lub wyrobem, w szczególności pełną nazwę potrawy lub wyrobu, pod którą jest on sprzedawany, oraz określenie ilości potrawy lub wyrobu, do której odnosi się cena,
- 3) przedsiębiorca, prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa m. in.:
 - zapewnia konsumentom wystarczającą ilość cenników oferowanych potraw, wyrobów i napojów oraz udostępnia je przed przyjęciem zamówienia;

- wywiesza cenniki w miejscu ogólnodostępnym wewnątrz lub na zewnątrz lokalu gastronomicznego.

Biorąc pod uwagę obowiązujące przepisy dotyczące nakładania kar, niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, powoduje - zgodnie z art. 6 ust. 1 tejże ustawy - nałożenie przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej, w drodze decyzji, kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepisy te w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazują wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązków określonych w ww. przepisach. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższych obowiązków powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o informowaniu o cenach powoduje - zgodnie art. 6 ust. 1 ww. ustawy - nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały skorygowane. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.).

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez przedsiębiorcę od decyzji Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu z dnia 6 lipca 2023 r. (sygnatura: DJG.KHU.8361.14.2023),

na mocy której, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, na ww. przedsiębiorcę nałożono administracyjną karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych), z tytułu niewykonania obowiązku określonego w art. 4 ust. 1 ww. ustawy w związku z naruszeniem § 9 ust. 2 Ministra Rozwoju, tj. nieuwidocznienia w cenniku informacji o ilościach nominalnych (gramaturach) dla 12 potraw i napojów.

Po ponownym przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, organ drugiej instancji nie miał wątpliwości, iż doszło do naruszenia przepisów dotyczących cen. Dolnośląski WIIH słusznie bowiem uznał, że w przedmiotowej sprawie konsumenci zostali pozbawieni dostępu do należytej informacji o ilości (gramaturze, objętości) danej potrawy czy też napoju, do którego przypisano określoną nazwę oraz cenę, przez co naruszono ich interesy. Jak trafnie stwierdził organ pierwszej instancji, brak określenia ilości oferowanych produktów mógł prowadzić do sytuacji, że za każdym razem konsumentowi mogła zostać wydana inna ilość danego produktu, podczas gdy pobierana należność byłaby taka sama. Podkreślić należy również, iż podstawą wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w przedmiotowej sprawie, a także podstawą nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej były ustalenia faktyczne poczynione w toku kontroli u przedsiębiorcy oraz rzetelny materiał dowodowy zebrany przez Dolnośląskiego WIIH. Działania naprawcze poczynione przez stronę, uzupełnienie brakujących informacji o ilości potraw, wyrobów, napojów były działaniami następczymi, podjętymi przez stronę w wyniku ustaleń kontroli. Prezes UOKiK pragnie zauważyć przy tym, iż odejmowanie działań naprawczych czy zaprzestanie naruszenia przepisów nie zwalnia przedsiębiorców z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli.

Jednocześnie, Prezes UOKiK wskazuje, że organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości nakładanej kary pieniężnej są zobowiązane, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, do wzięcia pod uwagę: stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, wielkości jego obrotów i przychodu oraz sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych. Jak wynika z treści skarżonej decyzji, Dolnośląski WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej kierował się wszystkimi ustawowymi przesłankami (kryteriami) wynikającymi z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, dokonując zdaniem Prezesa UOKiK prawidłowej oceny: stopnia naruszenia obowiązków (w tym charakteru, wagi, skali i czasu trwania naruszenia), dotychczasowej działalności przedsiębiorcy (w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia przez przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę ewentualne korzyści majątkowe lub straty powstałe w związku z naruszeniem tych obowiązków) oraz wielkości jego obrotów i przychodu, jak również sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych.

Prezes UOKiK stwierdził, że Dolnośląski WIIH prawidłowo i wyczerpująco ocenił poszczególne przesłanki.

Odnosząc się do stopnia naruszenia Prezes UOKiK zgadza się z organem pierwszej instancji,

który biorąc pod uwagę charakter i wagę naruszenia obowiązków stwierdził, że przedsiębiorca nie przekazał konsumentom istotnych informacji o ilościach, gramaturach oferowanych potraw i napojów, pozbawiając ich tym samym prawa dostępu do przysługujących im informacji. Oceniając skalę naruszenia obowiązków Dolnośląski WIIH wziął pod uwagę, że zastrzeżenia wniesiono do 12 rodzajów potraw i napojów, co stanowiło 48% skontrolowanych cen oferowanych usług. Dolnośląski WIIH przyjął też, że czas trwania naruszenia miał miejsce od dnia wszczęcia kontroli, czyli od 23 lutego 2023 r. a zakończył się w momencie usunięcia przez stronę stwierdzonych nieprawidłowości. Organ pierwszej instancji przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej wziął również pod uwagę okoliczność, że bufet w prowadzonej przez stronę wrotkarni jest zaledwie dodatkiem generującym bardzo małe obroty, a klienci wrotkarni korzystają z niego sporadycznie.

Wymierzając przedsiębiorcy karę organ pierwszej instancji wziął również pod uwagę kryterium jakim jest dotychczasowa działalność podmiotu, w tym uwzględnił fakt usunięcia przez przedsiębiorcę stwierdzonych uchybień. Przeanalizował także kwestie związane z wcześniejszym ewentualnym naruszeniem obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o informowaniu o cenach i ustalił, że przedsiębiorca w okresie ostatnich 12 miesięcy od dnia kontroli nie był kontrolowany przez organ w zakresie prawidłowości uwidaczniania cen.

Odnosząc się do trzeciej przesłanki stwierdzić należy, iż Dolnośląski WIIH uwzględnił informację przekazaną przez przedsiębiorcę dotyczącą wielkości obrotów i przychodu za rok 2022 r.

Natomiast co do czwartej przesłanki, tj. sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, organ stwierdził, że na podstawie dostępnych źródeł nie dysponuje wiedzą czy na stronę były nakładane wcześniej tego rodzaju sankcje.

Strona skarżąca w złożonym odwołaniu zwróciła się z prośbą o nienakładanie na nią kary pieniężnej. Wyraziła również czynny żal pod względem popełnionego uchybienia. Prośbę swoją motywowała bardzo trudną sytuacją finansową i osobistą. Podniosła również, że przeprowadzona u niej kontrola odbyła się o godz. 9:30, czyli przed otwarciem wrotkarni. Natomiast w dniu, w którym odbywała się kontrola, przyjmowała grupkę dzieci umówioną dostłownie chwilę wcześniej. Przyznała, że nie była przygotowana do otwarcia i nie spodziewała się również kontroli, gdyż nie otrzymała powiadomienia, które jak ją poinformowano zostało wysłane na jej adres domowy. Wskazała również na problem związany z właściwym doręczaniem korespondencji w związku z rozbieżnością adresów.

Nadto, strona odwołująca zwróciła się do organu z prośbą o wzięcie pod uwagę całego (przedstawionego) splotu wydarzeń, który miał miejsce w dniu kontroli, w tym powstałego zamieszania. Wskazała przy tym, że tablica z bufetem była w trakcie uzupełniania, ponieważ zmieniła się zastawa i należało ustalić nowe gramatury.

Na zakończenie, zważywszy na splot niezręcznych zdarzeń, strona poprosiła o przyjęcie jej wyjaśnień i żalu jaki wyraża oraz niekaranie jej finansowo.

Prezes UOKiK wskazuje, że argumenty przedstawione przez stronę w odwołaniu nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że kluczowe znaczenie w przedmiotowej sprawie mają ustalenia poczynione w toku kontroli u przedsiębiorcy, a te dowodzą jednoznacznie, iż w chwili jej rozpoczęcia, tj. w dniu 23 lutego 2023 r., we wrotkarni w Jeleniej Górze, należącej do podmiotu skarżącego, w której oferowano również usługi związane z gastronomią, zakwestionowano dla 12 potraw i napojów brak określenia (w cenniku) ilości nominalnej odnoszącej się do wskazanej ceny. Zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób ewidentny wskazuje na naruszenie przepisów dotyczących cen i ich uwidaczniania, a mianowicie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, konsekwencją czego jest nałożona administracyjna kara pieniężna.

Prezes UOKiK wskazuje równocześnie, że obowiązujące przepisy prawne dotyczące cen i ich uwidaczniania zostały skonstruowane w taki sposób, że nie przewidują żadnych odstępstw, wyjątków ze względu na rodzaj czy specyfikę prowadzonej działalności gospodarczej bądź trudną sytuację ekonomiczną, osobistą, gdyż to na przedsiębiorcy spoczywa obowiązek dochowania wszystkich wymogów prawa, w tym dopilnowania, by przy dokonywanych transakcjach handlowych (również w gastronomii) konsument za każdym razem otrzymywał wyczerpującą oraz rzetelną informację nie tylko o cenach i nazwach potraw i napojów, lecz również o konkretnych ilościach (wadze - w przypadku produktów o konsystencji stałej czy objętości - gdy mowa o produktach płynnych). Zaakcentować należy, iż okoliczność ta całkowicie zależy od przedsiębiorcy. Zauważyć należy, że w czasie trwającej kontroli przedsiębiorca posiadał tzw. aktywny status działalności gospodarczej, a więc w świetle prawa odpowiadał przez organami kontroli z tytułu, zakresu prowadzonej przezeń działalności.

Organ drugiej instancji wyjaśnia dalej, że obowiązujące przepisy tj. ustawa o informowaniu o cenach oraz wydane na jej podstawie rozporządzenie wykonawcze, nie przewidują instytucji czynnego żalu (występującej w terminologii karno-skarbowej), a jedynie instytucję odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej regulowaną w art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Jak wynika z treści zaskarżonej decyzji organ przeanalizował wszystkie możliwe przestanki wymagane do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, nie znajdując tym samym podstaw do zastosowania powyższej instytucji w przedmiotowej sprawie. Dodatkowo, możliwość zastosowania przepisu art. 189f Kpa ponownie weryfikował organ drugiej instancji, zaś szczegóły dokonanej analizy zawarł w treści niniejszej decyzji (zob. poniżej).

Przechodząc do argumentu strony - niedoręczenia stronie zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, organ w dalszej kolejności wyjaśnia, że jest on nietrafiony. Zawiadomienie, o którym mowa, zostało wysłane do strony drogą pocztową, w dniu 20 stycznia 2023 r., na adres do doręczeń wskazany w Centralnej Ewidencji i Informacji

o Działalności Gospodarczej (CEIDG), tzn. ul. [XXXX]. Przesyłkę z ww. zawiadomieniem awizowano dwukrotnie, tj. 23 stycznia 2023 r., a następnie 31 stycznia 2023 r., po czym w dniu 7 lutego 2023 r. zwrócono do nadawcy z uwagi na niepodjęcie w terminie. W związku z niemożnością doręczenia pisma, stosownie do art. 44 § 1 i 4 Kpa doręczenie zostało uznane za dokonane z upływem ostatniego 14-dniowego okresu, w trakcie którego operator pocztowy przechował pismo w swojej placówce pocztowej, a pismo pozostawiono w aktach sprawy. Przesyłkę uznano za skutecznie doręczoną w dniu 6 lutego 2023 r. (tzw. domniemane doręczenie). Nie było zatem podstaw prawnych do wysłania zawiadomienia na adres wskazany jako stałe miejsce wykonywania działalności gospodarczej, tj. ul. [XXXX]. Prezes UOKiK analizując powyższy wątek sprawy zauważył ponadto, że pomimo opisanego problemu z doręceniem, stronie w sposób prawidłowy (i bez większych przeszkód) doręczono przesyłkę, tj. zarówno zawiadomienie o wszczęciu postępowania, jak też decyzję, na adres do doręczeń wskazany w CEIDG. Strona wprowadziła wcześniej, tj. w piśmie z dnia 27 czerwca sygnalizowała problem z doręczaniem korespondencji na prywatny adres domowy, jednakże nie sprecyzowała wówczas, pod który adres należy kierować do niej korespondencję (nie wspominała nawet, że stały adres wykonywania działalności jest tym właściwym).

Organ drugiej instancji stwierdza w dalszej kolejności, że trudno dać wiarę zapewnieniom strony, że wrotkarnia nie była czynna w czasie kontroli. Kontrolę rozpoczęto w czasie trwających ferii zimowych, tj. 23 lutego 2023 r., natomiast Inspektorzy nie mieli problemu z wejściem do lokalu, który był otwarty. Znajdowała się tam wówczas grupka dzieci korzystająca z wrotkarni. Sama strona potwierdza ten fakt wskazując, że rano o 9:00 przyjmowała grupkę dzieci, umówionych chwilę wcześniej. W kontrolowanej placówce była wówczas obecna osoba czynna w lokalu (w rozumieniu art. 97 ustawy - Kodeks Cywilny (Dz. U z 2023 r. poz. 1610)), która zadzwoniła po właścicielkę, by ta uczestniczyła w kontroli. Skoro lokal był otwarty, Inspektorzy Dolnośląskiego WIIH występujący w roli klienta zakupili w nim, w celach prywatnych kawę, która została im wydana i pobrano za nią należność. Zakładając nawet, że wrotkarnia była otwarta tylko dla zorganizowanej, zamkniętej grupy, to i tak grupa ta, mogła korzystać ze wszystkich usług lokalu, podobnie jak każdy inny konsument.

Odnotować należy również, że kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy, który nie zgłosił żadnych zastrzeżeń w trakcie przeprowadzanej kontroli ani do późniejszych ustaleń organu zawartych w Protokole kontroli. Tenże Protokół korzysta z wiarygodności treści w nim zawartych i stanowi niezbitą dowód w niniejszej sprawie. Stanowisko takie znajduje potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), w którym Sąd stwierdza m. in., że: *„Protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie*

prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny.” W przedmiotowej sprawie Dolnośląski WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się właśnie na Protokole kontroli i stanie faktycznym w nim przedstawionym, natomiast strona nie przedstawiła żadnych dowodów pozwalających na podważenie wiarygodności tego Protokołu. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 sierpnia 2019 r., sygn. II SA/Łd 485/19: *„Domniemanie zgodności z prawdą dokumentu urzędowego może być obalone wszelkimi środkami dowodowymi, jednakże strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego, powinna tę okoliczność udowodnić.”*

W dalszej kolejności Prezes UOKiK wskazuje, że art. 6 ustawy o informowaniu o cenach statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 tej ustawy. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają przyczyny powstania nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

Odnotować należy, że nadrzędnym celem ustawy o informowaniu o cenach jest ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Rzetelna, niebudząca zastrzeżeń wyczerpująca informacja o nazwie, cenie i ilości nabywanego towaru jest bardzo istotna w gastronomii i służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, Prezes UOKiK nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Przepis art. 189f § 1 pkt 1 statuuje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez przedsiębiorcę. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż trakcie kontroli u przedsiębiorcy ujawniono nieprawidłowości polegające na braku ilości,

gramatur w odniesieniu do 12 potraw i napojów, w cenniku wywieszonym w lokalu - wrotkarni w Jeleniej Górze. Nieprawidłowości te odnosiły się do wszystkich pozycji wymienionych w cenniku. Natomiast prezentowanie cen w sposób prawidłowy wraz z informacją o gramaturze/objętości jest całkowicie zależne od Strony. Przez poczynione przez Stronę nieprawidłowości konsumenci zostali pozbawieni dostępu do pełnej informacji o cenie i ilości potrawy jaką otrzymają w tej cenie, którą niewątpliwie winni byli otrzymać przez co naruszono ich interesy. Należy podkreślić, iż w interesie każdego konsumenta leży bowiem natychmiastowe uzyskanie pełnej informacji o cenie i gramaturze potrawy czy ilości określonego napoju, który zamierza nabyć, bez konieczności pytania sprzedającego o gramaturę czy objętość. Stąd też w niniejszym przypadku wagi naruszenia nie można uznać za znikomą. Naruszono w sposób istotny prawa konsumenta do dostępu przysługujących mu informacji, a tym samym realna ochrona konsumenta została w tej materii zachwiana. W związku z powyższym, uznać należy, iż przesłanka pierwsza nie została spełniona.

Za spełnioną natomiast można uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia - strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Jednakowoż należy wskazać, że przesłanki te muszą być spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Natomiast nie ma podstaw do zastosowania tego przepisu i odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, albowiem nie spełniono warunku kumulatywności ww. przesłanek.

Ponadto, nie znajdzie zastosowania także przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Po przeanalizowaniu akt sprawy organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa, tj. zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła ustawowych obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ust. 1 oraz ustawy o cenach w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, bowiem nie uwidoczniała gramatur dla wszystkich oferowanych 12 potraw i napojów znajdujących się w ofercie handlowej. Literalna wykładnia przepisu art. 189f § 2 Kpa jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że „usunięcie naruszenia prawa” nie jest tożsame z

"zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało").

Charakter naruszeń, jakich dopuściła się strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: *„Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Tak więc podkreślenia wymaga fakt, że usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”*). Ponieważ również gramatura (a nie jedynie cena i nazwa wyrobu, potrawy czy napoju) musi być uwidoczniiona przez przedsiębiorcę w gastronomii, w momencie oferowania danego produktu lub usługi, tak by konsument na tej podstawie mógł podjąć decyzję o zakupie (tj. uwidocznienie cen ma charakter obowiązku przedumownego) zatem w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Odnosząc się do trudnej sytuacji finansowej, na jaką wskazuje strona, Prezes UOKiK w tym miejscu wyjaśnia, że w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 8 ustawy o informowaniu o cenach, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Jednakże niniejsze uprawnienie przysługuje stronie dopiero po tym jak niniejsza decyzja stanie się ostateczna.

Organ drugiej instancji stwierdza, iż w przedmiotowej sprawie kara pieniężna w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) nie została wymierzona przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej w wysokości maksymalnej, czyli 20 000 zł i mieści się w granicach określonych prawem kryteriów oraz dopuszczalnych jej wysokości, a zatem jest kwotą optymalną i adekwatną wobec powstałego naruszenia.

Wskazać należy przy tym, że kara pieniężna wymierzana na gruncie przepisów ustawy o informowaniu o cenach powinna odpowiadać także wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, tzn. być skuteczna, proporcjonalna i odstraszaająca w myśl art. 8 dyrektywy nr 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. Urz.

UE L z 1998 r. Nr 80 s. 27). Skuteczność kary przejawia się możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Aby kara była odstrasżająca jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. winna stanowić ostrzeżenie dla przedsiębiorcy, mające na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być proporcjonalna i właściwa do osiągnięcia zakładanego celu jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary (produkty, wyroby) lub usługi opatrzone odpowiednimi informacjami, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa. Wszystkie te cele kary powinny być uwzględniane łącznie, co też miało miejsce w przedmiotowej sprawie. W ocenie Prezesa UOKiK, orzeczona przedsiębiorcy kara zapewni realizację wobec przedsiębiorcy funkcji prewencyjnej a także dyscyplinująco-represyjnej i będzie wystarczającym dla niej ostrzeżeniem i zapobiegnie powstawaniu podobnych nieprawidłowości w przyszłości.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej we Wrocławiu w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), art. 8 ust. 1 z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. poz. 2023 r. poz. 168).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/